

СТАРАТА.

Дълбокъ поклонъ на тозъ юнакъ,
На рицаря съсъ конски кракъ!
Да е готовъ съсъ своя клинъ
Безстрашний славенъ господинъ.

ПРОКТОФАНТАЗМИСТЪ.

Я вижъ имъ дързостъта! Проклета сгань!
Не ви ли се отвѣки то доказва,
Че духъ съ крака, че нигдѣ не нагазва?
А тука цѣлъ народъ на танцъ събранъ!

МЛАДАТА.

Що дири тозъ на нашия балъ?

ФАУСТЪ

Е, той, кждѣ не се е той заврѣлъ!
Танцувать други, той цѣни.
И всѣки скокъ, ако не си го обясни,
Речи го нѣма скокъ на тоя святъ.
Кога напредъ вървимъ ний, най го хваща ядъ.
Но щомъ се тѣй въртишь въ кръга,
Катъ него въ тая воденица стара,
Това му иде все таки на мяра,
Особно ако му цѣлувашъ и ржка.

ПРОКТОФАНТАЗМИСТЪ.

Вий още тукъ? О, не, това не се търпи!
Махнете се! Нали сме дали ний просвѣта!
За правила не ще да знай тазъ сгань проклета.
Тѣй умни сме — и призрацитѣ пакъ тѣли?
Тазъ болестъ, откога съмъ я замель —
Нечисто пакъ! Пакъ нѣкой призракъ ти дошелъ!

МЛАДАТА.

Я стига милостъта ви ни досажда!